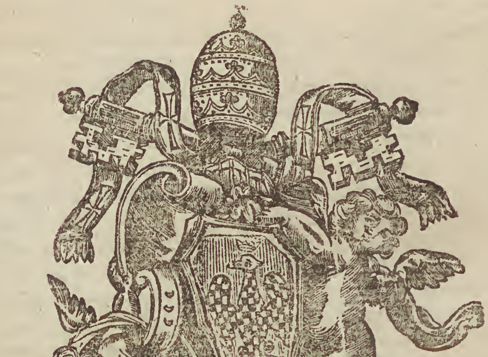
SANCTISSIMI D. N. DOMINI

INNOCENTII

Diuina Prouidentia

PAPÆ XIII.

Apoſtolicæ litteræ ſuper Eccleſiaſtica Diſciplina in Regnis Hiſpaniarum.

ROMÆ, MDCCXXIII.

Typis Reuerendæ Cameræ Apoſtolicæ.

INNOCENTIVS
PAPA XIII.

Ad perpetuam rei memoriam.

APOSTOLICI Miniſterij, quod Nobis, licèt immerentibus, impoſuit Superni diſpoſitio Conſilij, ratio præcipuè exigit, vt Eccleſiaſticæ Diſciplinæ in ijs, qui in ſortem Domini vocati ſunt, aut ſeruandæ, aut vbi opus fuerit, reſtaurandæ, iuxta ſacrorum Canonum inſtituta, & ſanctiſſimas Eccleſiæ leges, & ordinationes omni ſtudio aduigilemus; poſt enim primi Parentis lapſum ſemper ad inferiora nos deprimit humanæ mortalitatis infirmitas, & carnis fragilitate obſeruantiæ vigor paulatim relaxatur; vnde & de mundano puluere religioſa etiam corda ſordeſcere, & in ipſo Agro Domini ſpinas, ac tribulos identidem germinare quotidiana experientia edocemur: quòd ſi noxia inde euellantur, & vtilia plantentur, dubitandum non eſt, quin vberior, benedicente Domino, electi ſanctorum operum frumenti meſſis exurgat, omniſque Populus in via Domini, prælucente Clero, feliciter progrediatur. Cum itaque Dilectus Filius Noſter Ludouicus S. R. E. Cardinalis Belluga, & Moncada nuncupatus, Eccleſiæ Carthaginen. ex conceſſione, & diſpenſatione Apoſtolica Præſul, in ipſis Pontificatus Noſtri primordijs, Nobis expoſuiſſet nonnulla Eccleſiaſticæ diſciplinæ rationibus, ac ſaluberrimis Sacri Œcumenici Concilij Tridentini Decretis haudquaquam conſentanea ſenſim in diuerſis Inclytæ Nationis Hiſpanicæ locis obrepſiſſe, ijſque vt opportunum remedium adhiberetur a Nobis, quibus eſt commiſſa plenitudo ſollicitudinis, nedum ipſe Ludouicus Cardinalis, & Præſul, ſed & alij Ven. Fratres Archiepiſcopi, & Epiſcopi Regnorum Hiſpaniarum humiliter poſtulaſſent; eorumque enixis precibus ſua etiam ſtudia, ac vota chariſſimus in Chriſto Filius Noſter Philippus Hiſpaniarum Rex Catholicus pro eius ſingulari pietate, & eximio Chriſtianæ Religionis zelo, datis hac de re ad Nos pluribus literis, coniunxiſſet: Nos Congregationi particulari nonnullorum ex Venerabilibus Fratribus Noſtris eiuſdem S. R. E. Cardinalibus Concilij Tridentini Interpretibus a Nobis deputatorum rem omnem ſedulò examinandam demandauimus. Id autem cum ab ipſa Congregatione Cardinalium ea, qua par erat, maturitate præſtitum, il-

liusque sententia ad Nos per eiusdem Congregationis Secretarium relata fuerit; de memoratorum Cardinalium consilio, congruum, & opportunum duximus ea, quæ infrà sequuntur, ad Omnipotentis Dei gloriam, Ecclesiæ vtilitatem, veteris disciplinæ instaurationem, & spiritualem Regnorum Hispaniarum ædificationem, hac nostra perpetuò valitura Constitutione statuere, decernere, & declarare.

Primùm igitur, cum a Patribus memorati Concilij Tridentini, Diuino afflante spiritu, sapientissimè animaduersum fuerit, quantùm Christianæ Reipublicæ intersit accuratum haberi delectum circa eos, quibus Sacra Ministeria committenda sunt, & in quorum vitam cæteri Fideles iugiter oculos conijcientes sumpturi inde sunt exemplum, quod imitentur; proptereaque prouidè ab ijsdem Patribus cautum fuerit Ecclesiasticæ Militiæ per primam Tonsuram adscribendos nonnisi illos esse, qui probabilem præbeant coniecturam, se non sæcularis iudicij declinandi consilio, sed sincero animo præstandi fidelem cultum, ac seruitium Deo, hoc vitæ genus elegisse: volumus, vt pro tutiori ipsius Conciliaris sanctionis executione, ab omnibus Regnorum Hispaniarum huiusmodi Archiepiscopis, & Episcopis, non alij ad primam Tonsuram in posterum admittantur, quàm quibus Ecclesiasticum aliquod Beneficium statim conferendum sit; aut quos constiterit litterarum studio operam sic dare, vt quasi in via ad Ordines, tum Minores, tum etiam deinde Maiores suscipiendos versari videantur; vel demum quos viderint expedire alicuius Ecclesiæ seruitio, vel ministerio deputari.

Et tam in his, qui ad primam Tonsuram, quàm in alijs, qui promoueri ad Ordines etiam minores optauerint, omnino seruetur pariter regula ab eodem Concilio Tridentino tradita; nimirum, vt nullus ordinetur, qui iudicio sui Episcopi non sit vtilis, aut necessarius suis Ecclesijs, quique illi Ecclesiæ, aut pio loco, pro cuius vtilitate, aut necessitate assumitur, non adscribatur, vbi re ipsa functiones muneri suo consentaneas exerceat. Quod si qui modò reperiantur, vel Clericali Tonsura iam initiati, vel ad Ordines siue minores, siue maiores iam promoti, qui nulli certæ Ecclesiæ, vel loco pio adscripti fuerint: Episcopi adscriptionem huiusmodi, vel a seipsis, vel a Prædecessoribus suis omissam, statim suppleant, non minùs quoad omnes in maioribus Ordinibus, etiam Presbyteratus, constitutos, quàm quoad eos qui vel sola prima Tonsura, vel minoribus Ordinibus initiati, Beneficium tamen Ecclesiasticum possident. Ex reliquis autem, vt præfertur, vel sola prima Tonsura insignitis, vel in minoribus Ordinibus constitutis, sed Beneficio carentibus, nonnisi eos adscribant, quos Ecclesijs suis vtiles, vel necessarios esse iudicauerint. Cæterum antedictæ adscriptionis executionem differri posse per

ali-

aliquod temporis spatium, quod ipsis Episcopis conueniens videbitur, permittimus quoad eos, qui a Diœcesi, in qua Tonsuram, vel Ordines susceperunt, causa ediscendi litterarum scientias in aliqua publica Vniuersitate, vel Gymnasio, siue ex alia rationabili causa a suo Episcopo approbata, vel approbanda, absentes reperiantur.

Cum autem Clerici, qui in Episcopalibus Seminarijs educantur, vt commodiùs ad literarum, sacrarumque rerum studium operam conferre, alijsque a Concilio Tridentino præscriptis addiscendis magis assiduè incumbere possint, teneantur iuxta eiusdem Concilij Decretum diebus tantùm festis Cathedrali, alijsue loci Ecclesijs inseruire: hanc quidem seruitij per eos obeundi rationem seruari in omnibus Hispaniarum Diœcesibus, necnon ipsos generalibus dumtaxat totius Cleri supplicationibus, siue Processionibus interesse volumus, & mandamus; sublata quacumque maioris seruitij consuetudine, etiam immemorabili, postpositaque etiam quacumque Appellatione, aut Inhibitione. Si quod autem Seminarium reperiatur, in cuius fundatione aliter cautum esset ob adiectam grauioris seruitij legem ab illo, qui Seminarium ipsum fundauerit, seu dotauerit, vel ei piam aliquam largitionem contulerit; Episcopi ad Nos, & pro tempore existentem Romanum Pontificem id referant, vt desuper opportunè prouideri valeat.

Præterea, cum maximè deceat eos, qui propiùs ad Sacratissima Mysteria accessuri sunt, vltra cætera requisita, congruenti etiam pollere scientia, qua præditi viam salutis indicare alijs Christifidelibus possint: Episcopi nonnisi eos ex Clero tam Sæculari, quàm Regulari ad Sacros Ordines admittant, quos ob scientiam, aliasque qualitates eo gradu verè dignos per diligentem inquisitionem compererint; adeo vt satis non sit illos, qui promoueri ad Ordines prædictos optant, linguam latinam intelligere, Cathechismo instructos esse, atque aptè respondere quæsitis circa Ordinem suscipiendum sibi in examine propositis. Qui verò ad Presbyteratum erunt assumendi, idonei priùs per accuratum similiter examen comprobentur ad ministranda Sacramenta, & ad Populum docendum ea, quæ scire omnibus necessarium est ad salutem: quod quidem vt rectè præstari possit eosdem Episcopos in Domino hortamur, vt, quantum fieri potest, eos tantùm ad Sacerdotium assumant, qui saltem Theologiæ moralis competenter periti sint.

Quod si Domicilium in vna Diœcesi habentes, Beneficium verò in altera, ordinari ad eiusdem Beneficij titulum optauerint ab Episcopo, in cuius Diœcesi Beneficium huiusmodi situm est: Episcopus Domicilij debeat eos, si in suam Diœcesim reuersuri sunt, super scientia, vel idoneitate examinare ante concessionem Litterarum Testimonialium super eorum natalibus, ætate, moribus, & vita iuxta Constitutionem fel: rec: Innocentij Papæ XII. Prædecessoris

Nostri, quæ incipit *Speculatores* obtinendarum; addito quoque cõpertæ idoneitatis testimonio in ijsdem litteris: hæque concedi nullatenus debeant, si antedicto examine tamquam habiles approbati non fuerint, iisque iuxta præmissam formam non impetratis, minimè possint ab alio Episcopo, cui etiam ratione obtenti Beneficij subiecti sint, ad Ordines promoueri: sique secus fiat, Ordinans quidem a collatione Ordinum per annum, Ordinatus verò a susceptorum Ordinum executione, quamdiu proprio Ordinario videbitur expedire, eo ipso suspensus sit, alijsque insuper grauioribus pœnis pro modo culpæ, Nostro, & pro tempore existentis Romani Pontificis arbitrio infligendis vterque subiaceat. Cumque etiam iuxta memoratam Innocentij Prædecessoris Constitutionem ratione, ac titulo Beneficij in aliena Diœcesi obtenti non aliter liceat Ordines ab Episcopo eiusdem Diœcesis suscipere, quàm si Beneficium prædictum sit eius redditus, vt ad congruam vitæ sustentationem, detractis oneribus, per se sufficiat; declaramus, sufficientiam huiusmodi præfiniendam esse, non iuxta Taxam Synodalem, siue morem pro promouendis ad Sacros Ordines vigentem in loco prædicti Beneficij (nisi tamen illud continuam, & præcisam residentiam requirat), sed iuxta Taxam, vel, ea deficiente, iuxta morem in alio loco Domicilij vigentem.

Porrò ad sartam, tectamque seruandam Ecclesiasticam Disciplinam non minùs momenti habet, quod Clericali militiæ nomen dare non permittatur ijs, qui haud satis idonei sint, quàm quod eidem militiæ iam adscripti laudabilem viuendi rationem sectentur, eamque morum exhibeant innocentiam, quæ Sanctitati suscepti Instituti respondeat, multòque magis, quod abstineant ijs, quæ a Sacris Canonibus iure meritoque vetita sunt, vti prorsus indigna hominibus Tabernaculum Domini inhabitantibus, & venerando Altaris ministerio dedicatis. Statuimus propterea, atque decernimus, quod, si qui sunt Clerici, aut prima Tonsura, aut Ordinibus minoribus initiati, nullumque Ecclesiasticum Beneficium possidentes, qui, neglectis Concilij Tridentini Decretis, habitum Clericalem, ac Tonsuram non deferant, vel si etiam deferant, non tamen certæ Ecclesiæ, aut Loco Pio, cui ex mandato Episcopi adscripti fuerint, inseruiant, siue in Seminario Ecclesiastico, vel in aliqua Schola, aut Vniuersitate de licentia sui Ordinarij non versentur; Episcopi, nulla etiam præmissa monitione, eos Priuilegio Fori priuatos declarent, eorumque adscriptionem seruitio certæ Ecclesiæ antea factam deleri iubeant. Sique ij meliorem vitæ rationem non inierint, aut etiam si alij sint, quos ex propria culpa efficiendos idoneos promotioni ad Sacros Ordines sperari nequeat; ijdem Episcopi, seruatâ formâ a Sacris Canonibus traditâ, ad priuationem aliorum Clericalium Priuilegiorum contra ipsos procedant. Vbi

verò

verò reperiantur Clerici Cappellanias, vel Beneficia, cuiuscumque etiam tenuis redditus, obtinentes, quorum improba vita alijs offensionem præbens destruat potiùs, quàm ædificet, vel concubinarij, aut fœneratores, vel ebrietati, ludisue alearum dediti, vel sators rixarum, vel negotiatores, vel arma gestantes, vel incertis sedibus vagantes, vel Clericalem habitum, Tonsuramque non deferentes, vel Ecclesiastica Immunitate in fraudem tributorum, & vectigalium a Laicis non exemptis soluendorum temerè abutentes, vel qui demum similia, aut maiora crimina patrantes, numero magis, quàm merito ad Ecclesiam pertinere visi fuerint; Episcopi, præmissis tamen necessarijs monitionibus, seruatisque alijs de iure seruandis, contra ipsos, ad pœnas a Romanis Pontificibus Prędecessoribus Nostris, & a Sacris Concilijs impositas, & etiam ad priuationem Beneficiorum, Cappellaniarum, & Ecclesiasticorum Officiorum in omnibus illis casibus, in quibus prædicta priuatio a Sacris Canonibus imposita est, humanis quibuscumque rationibus posthabitis, procedant, memores seipsos neglectæ subditorum emendationis condignas, Deo vindice, pœnas persoluturos.

Sed & cum Personæ Ecclesiasticæ nunquam satis in obsequijs supremo Numini exhibendis, ijsque præstandis, quæ eorum statui consentanea sunt, exerceri valeant; plurimùm in Domino commendamus pium morem in plerisque Hispaniarum Diœcesibus vigentem, vt Clerici tam in minoribus, quàm in maioribus Ordinibus constituti, atque etiam Presbyteri, tametsi Beneficia, vel Officia Ecclesiastica non habentes, superpelliceo induti in Ecclesijs, quibus adscripti fuerint, Missæ Conuentuali cum Cantu celebratæ, necnon primis, & secundis Vesperis Officij diebus Dominicis, alijsque Festis assistant. Quin imò enixè hortamur, vt Episcopi aliarum Diœcesium, in quibus mos ille institutus hactenus non fuerit, id in posterum seruari curent in omnibus, ac insuper satagant, vt omnes Ecclesiastici prædicti etiam collationibus habendis coram Parochis suis, vel alijs ab Episcopo deputatis super casibus conscientiæ forum concernentibus, & super ritibus, ac cœremonijs sacris intersint.

Et quoniam in prædictis Hispaniarum Regnis reperiri intelleximus Beneficia, & Cappellanias etiam de Iurepatronatus, vel Ecclesiasticorum, vel Laicorum, nullo tamen certo prouentu instructas, vel adeo tenui, vt nec ad dimidiam, nec ad tertiam partem congruæ pro Clericis ad sacros Ordines promouendis necessariæ ascendat; malis haud quidem leuibus inde erumpentibus occurrere cupientes, statuimus, & mandamus, quod Episcopi ad Beneficiorum, & Cappellaniarum, quæ nullum certum redditum habent, suppressionem statim deueniant. De alijs verò Beneficijs, & Cappellanijs, quarum certus annuus fructus ad memoratam saltem tertiam Congruæ partem non ascendit, decernimus nulli in posterum conferendam esse primam Tonsuram ratione iuris assequendi ali-

 quod

quod ex dictis Beneficijs, & Cappellanijs. Vtque Patronatuum iura, quantùm fieri possit, salua remaneant; liceat Patronis tam Ecclesiasticis, quàm Laicis ad dicta Beneficia, & Cappellanias nominare, non tamen veluti ad Beneficia Ecclesiastica requirentia in nominandis primam Tonsuram, sed tanquam ad legata pia; & nominati, tametsi primam Tonsuram non habentes, ea retinere possint vti pia legata cum onere adimplendi omnia onera a Fundatoribus iniuncta.

Non sine graui animi nostri dolore etiam accepimus, quod, quamquam Tridentina Synodus decreuerit omnes, qui Parochiales, vel alias curam Animarum annexam habentes Ecclesias quocumque modo obtinent, debere diebus saltem Dominicis, & Festis solemnibus plebes sibi commissas pro sua, & earum capacitate pascere salutaribus verbis, docendo ea, quæ Christi fideles ad salutem scire oportet, ac explicando Diuinæ legis præcepta, Fideique Dogmata, pueroſque eiusdem Fidei rudimentis imbuendo, & breui, facilique sermone vitia denuntiando, quæ declinare, & virtutes, quas sectari oporteat; nihilominus nonnulli Parochialium Ecclesiarum Rectores, hæc, quæ suarum partium adeo sunt, prætermittunt, culpam huiusmodi a se amoliri nitentes, vel prætextu immemorabilis, sed quidem prauæ consuetudinis, vel quia hæc ab ipsis præstari necesse non videatur, suppetente nimirum copia aliorum habentium Sacras Conciones in alijs Ecclesijs, itemque imbuentium pueros Mysterijs Fidei vel in scholis, vel in compitis. Ne itaque sub inani istarum, aliarumque similium excusationum prætextu tanta Christianæ Reipublicæ pernicies struatur, districtè præcipimus singulis Hispaniarum Archiepiscopis, & Episcopis, vt omnino efficiant, quod omnes ij, qui Animarum curam gerunt, munia prædicta per seipsos, vel, si legitimè impediti fuerint, per alios idoneos diligenter exequantur. Si verò aliqui non satis habiles ad illa obeunda reperiantur; ijdem Archiepiscopi, & Episcopi per alios a se deputandos sumptibus Parochorum minùs idoneorum opportunè suppleri curent; & in posterum Beneficia, quibus Animarum cura imminet, nonnisi verè idoneis ad memorata Officia per seipsos adimplenda conferantur.

Præterea, ne Constitutionis Sancti Pij V. etiam Prædecessoris Nostri, in qua taxatur congrua fructuum portio Vicarijs perpetuis Animarum curam exercentibus assignanda, interpretationem ab eius sententia alienam fieri contingat; declaramus Constitutionem illam pertinere dumtaxat ad Vicarios perpetuos illarum Ecclesiarum Parochialium, quæ alijs Ecclesijs, Monasterijs, Collegijs, Beneficijs, & Locis Pijs vnitæ sint: necnon portionem annuam fructuum, quæ ibidem statuitur assignanda ipsis Vicarijs in summa non maiori, quàm centum, nec minori, quàm quinquaginta scutorum, intelligi de-

debere de ſcutis argenteis iuliorum decem monetæ Romanæ pro quolibet ſcuto.

Quoties itaque in alijs Parochialibus Eccleſijs, quæ, vt præfertur, vnitæ non ſint, oportuerit ex aliqua iuſta cauſa prouideri per Coadiutores Parochorum, aut per Vicarios temporarios; curæ erit Epiſcopis pro data ſibi a Tridentina Synodo poteſtate partem fructuum prædictis Coadiutoribus, aut Vicarijs aſſignandam determinare in ea quantitate, quæ pro ſuo prudenti arbitrio, & conſcientia conueniens videbitur, ratione videlicet habita redditauum, & emolumentorum Eccleſiæ Parochialis, in qua deputati fuerint, nec non inſpectis conditionibus Loci, numero Animarum, qualitate laboris, & quantitate impenſarum, quas commiſſi Officij neceſſitas poſtulauerit. Quod ſi Parochi ab Epiſcopis moniti, congruo ijſdem termino præfixo, Coadiutores, ſiue Vicarios temporarios, quoties opus fuerit, aſſumere neglexerint; poterunt ipſi Epiſcopi eos, quos huic muneri idoneos cenſuerint, auctoritate propria deputare cum aſſignatione antedictæ portionis fructuum. Et nihilominus, vbi etiam prædicti Coadiutores, aut Vicarij temporarij a Parochis nominati, vel aſſumpti fuerint, de eorum idoneitate Epiſcopis conſtare per examen debeat, antequam ad exercitium admittantur; nec ſatis ſit, quod ad Confeſſiones audiendas antea fuerint approbati, niſi alijs etiam qualitatibus ad Curam Animarum rectè exercendam opportunis præditi noſcantur. Quibus ſi careant, nec Parochi deinde intra alium ſimilem terminum ab Epiſcopis præfigendum alios verè idoneos nominauerint: tunc pariter ad ipſos Epiſcopos liberè ſpectet deputatio cum dicta congruæ aſſignatione; nec vlla Parochorum contradictio, aut exemptio, aut appellatio, aut cuiuſcumque Iudicis inhibitio executionem deputationis, & aſſignationis certæ partis fructuum in caſibus præmiſſis ſuſpendere poſſit, itemque non obſtante qualibet contraria conſuetudine, etiam immemorabili.

Verùm quia non ſatis Animarum curæ, & neceſſitatibus quandoque conſultum eſt per hoc, quod ad obeunda Parochialia munia alij Sacerdotes Parochis adiungantur, ſed maiora remedia adhiberi oportet, quoties nempe ob Locorum diſtantiam, ſiue itineris difficultatem Parochiani ſine magno incommodo pro Sacramentis percipiendis, Diuiniſque Officijs audiendis accedere ad Eccleſiam Parochialem nequeant; tunc quidem meminerint Epiſcopi licere ſibi pro ſuo arbitrio, inuitis etiam Rectoribus, vel intra eaſdem Parochias deſtinare alias Eccleſias, in quibus Sacerdotes Parochorum Coadiutores Sacramenta miniſtrent, & Diuinum Cultum exhibeant, vel nouas Parochias, nouaſque Parochiales Eccleſias a veteribus diſtinctas conſtituere, ijſque nouos Parochos preficere, aſſignata ex redditibus ad veterem Parochialem Eccleſiam quomodocumque pertinentibus conuenienti portione ad victum eorum

rum

rum, qui, vel tamquam Coadiutores in dictis alijs Ecclesijs deputati, vel tamquam distincti, & independentes Parochi curam Animarum exercuerint; nulla ad præmissa impedienda suffragante appellatione, aut inhibitione.

Cum ad præscriptum quoque Tridentinæ Synodi Episcopis is honor tribuendus sit, qui eorum dignitati conuenit, eisque in Choro, & in Capitulo, in Processionibus, & alijs actibus publicis primus locus esse debeat, & præcipua omnium rerum agendarum auctoritas; mandamus id religiosè, ac perpetuò obseruari in omnibus actibus adeo iustæ huiusmodi præeminentiæ, & auctoritati consentaneis, non obstantibus priuilegijs etiam ex fundatione competentibus, consuetudinibus etiam immemorabilibus, sententijs, iuramentis, & concordijs, quæ suos tantùm obligent Auctores.

Præterea, vt claustralis quoque disciplinæ vigor illibatus permaneat, Pontificiæ nostræ solicitudinis partes etiam duximus interponendas. Cùm itaque experientia compertum fuerit quantum detrimenti illi afferatur, ex quo plures ad religiosum habitum admittantur, quàm vires reddituum patiantur: moderno, ac pro tempore existenti Nostro, & Apostolicæ Sedis in ijsdem Hispaniarum Regnis Nuntio per præsentes committimus, & mandamus, vt curet, & vigilantiam adhibeat, ne contra præscriptum memorati Concilij Tridentini in Monasteria, Conuentus, & Domos, tam Virorum, quàm Mulierum, siue Bona immobilia possideant, siue non possideant, maior numerus recipiatur, quàm qui, vel ex prouentibus proprijs ipsorum Monasteriorum, Conuentuum, aut Domorum, vel ex consuetis eleemosynis, alijsue quibuscumque obuentionibus, in commune tamen conferendis, commodè possit sustentari.

Quoties verò Regulares ad Ordines erunt promouendi, seruetur omnino Decretum Congregationis Cardinalium Concilij Tridentini Interpretum a piæ memoriæ Clemente Papa VIII. Prædecessore etiam nostro confirmatum die 15. Martij 1596., quo sancitur non ad alium, quàm ad Episcopum Diœcesanum literas Dimissorias pro eorumdem Ordinum susceptione a suis Superioribus esse dirigendas, præterquam in casu, quo Diœcesanus a Diœcesi abesset, vel ordinationes non esset habiturus; quo etiam casu in litteris Dimissorijs ad alium Episcopum dirigendis expressa fieri debeat mentio, vel de prædicta Episcopi Diœcesani absentia, vel de illa alia causa, videlicet, quod Ordinationes non sit habiturus: exceptis tamen quoad prædicta Regularibus illis, quibus per speciale priuilegium a Sede Apostolica post Concilium Tridentinum fuerit concessum, vt a quolibet Catholico Antistite Ordines suscipere possint, super quo Indulto nihil per præsentes innouare intendimus. Nouerint autem Episcopi se debere per semetipsos, secluso ægrota-

tio-

tionis casu, Ordines conferre, & sacrorum Ordinum collationem statutis a iure temporibus, ac in Cathedrali Ecclesia, vocatis, & adstantibus Canonicis, publicè habendam esse; vel si in alio Dioecesis loco, semper tamen in Ecclesia quantùm fieri poterit digniori, & præsente Clero eiusdem loci. Ne verò incertitudo, an ipsi ordinationes sint habituri, nimis graue afferat incommodum promouendis, varia Dioecesis loca inhabitantibus; per mensem antè singulis vicibus publico Edicto ab ijsdem Episcopis denuntietur, se ordinationes esse habituros, adeo ut quoties denuntiatio huiusmodi facta non fuerit, inde satis intelligant Regulares, Episcopum Dioecesanum Ordinationes ea vice minimè esse habiturum, sibique idcirco licitum futurum Ordines ab alio Episcopo suscipere cum litteris Dimissorijs suorum Superiorum ad eum directis, seruata in ijs forma superiùs expressa.

Episcopi in omnibus Mulierum Monasterijs sibi subiectis Ordinaria, in alijs verò exemptis auctoritate Sedis Apostolicæ inconcusè obseruari curent, quæ circa Sanctimonialium clausuram, vetitumque in dicta Monasteria ingressum, tam in Decretis Tridentinæ Synodi, quàm in Constitutione similis memoriæ Gregorij Papæ XIII. etiam Prædecessoris Nostri edita Idibus Ianuarij anni millesimi quingentesimi septuagesimi quinti prouidè ordinata sunt.

Perpendentes etiam Christianæ Reipublicæ in primis expedire, vt ministerium, ac potestas clauium in remittendis, retinendisque peccatis rectè exerceatur; declaramus Sacerdotes, tam Sæculares, quàm Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones limitatam, vel quoad locum, vel quoad genus Personarum, vel quoad tempus, non posse pœnitentiæ Sacramentum administrare extra tempus, vel locum, vel genus Personarum ab ipsis Episcopis præscriptum, quocumque priuilegio etiam in vim Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, competente nullatenus suffragaturo. Cumque idem Innocentius Prædecessor per suas die decima nona Aprilis anni millesimi septingentesimi expeditas litteras decreuerit Sacerdotibus tam Sæcularibus, quàm Regularibus non licere confessiones eorum, a quibus ex Indulto prædictæ Bullæ Cruciatæ ad id electi fuerint, audire, absque præcedenti approbatione Ordinarii illius Loci, in quo ipsi Pœnitentes degunt, & Confessores eligunt, etiamsi ab Ordinariis aliorum Locorum antea approbati fuissent, ac etiamsi Pœnitentes Ordinariis illis, qui Confessores Electos approbassent, subditi essent; necnon Confessiones aliter factas, ac respectiuè exceptas, nullas fore, irritas, & inualidas, & Confessores ipso iure suspensos esse: Nos eamdem Constitutionem approbantes, confirmantes, & innouantes declaramus insuper prædictis Sacerdotibus tam Sæcularibus, quàm Regularibus ad confessiones excipiendas, vel ex vi prædictæ Bullæ Cruciatæ, vel ex quocumque alio Priuilegio electis suffragari minimè etiam posse,

ſe, quòd approbati aliàs fuerint ab Epiſcopo illo, qui aliquando fuerit Ordinarius Loci, in quo Confeſſiones audiendæ ſint, ſed talis tunc temporis ampliùs non exiſtat, vel quia ab humanis exceſſerit, aut Epiſcopatui renuntiauerit, vel quia ad aliam Eccleſiam auctoritate Apoſtolica translatus reperiatur; ſed neceſſariam omnino eſſe illius, qui actualiter, & pro tempore Ordinariam Iuriſdictionem in ea Diœceſi exerceat, approbationem. Hæc tamen ſuffragetur etiam tacita, eaque adeſſe cenſeatur, quouſque præcedens licentia, ſiue approbatio duret, & reuocata ab eo non fuerit; in quo caſu noua, & expreſſa impetranda erit, ſi illa præcedenter obtenta, vel per temporis adſcripti lapſum expirauerit, vel per poſteriorem reuocationem ſublata fuiſſet.

Meminerint quoque Regulares ſe excipere non poſſe Confeſſiones Monialium, tametſi eorum regimini, & gubernio ſubiectæ ſint, niſi vltra licentiam ſuorum Prælatorum Regularium præcedat examen coram Epiſcopo Diœceſano faciendum, eiuſque ſpecialis quoad Confeſſiones dictarum Monialium approbatio; remota quacumque contraria conſuetudine, etiam immemorabili.

Cumque ex eodem Concilio Tridentino Confeſſor extraordinarius bis, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confeſſiones audiat; ſi in poſterum Superiores Regulares quoad Monaſteria ipſis ſubiecta toties prædictum extraordinarium Confeſſorem deputare neglexerint, vel ſi etiam ex proprio eodem Ordine ſemper deputauerint, nec ſaltem ſemel in anno ad id munus elegerint Sacerdotem aut Sæcularem, aut Regularem alterius diuerſi Ordinis Profeſſorem: in his caſibus Epiſcopi pro ſuo arbitrio, & conſcientia deputationem huiuſmodi facere poſſint, nec illa quouis titulo, aut prætextu a Superioribus Regularibus valeat impediri.

Epiſcopi inſuper abuſus omnes, qui in Eccleſijs aut Sæcularibus, aut Regularibus contra præſcriptum Cæremonialis Epiſcoporum, & Ritualis Romani, vel rubricas Miſſalis, & Breuiarij irrepſerint, ſtudeant omnino remouere. Et, ſi aduerſus ea, quæ in dicto Cæremoniali ſtatuta ſunt, conſuetudinem etiam immemorabilem allegari contingat; poſtquam recognouerint, aut eam non ſatis probari, aut etiam probatam ſuffragari, vtpote irrationabilem, de iure non poſſe: executioni eorum, quæ in dicto Cæremoniali conſtituta ſunt diligenter incumbant; nec vlla ſuſpenſiua appellatio admittatur.

Sedulò pariter curent ijdem Epiſcopi, vt eliminentur abuſus, ſi qui forſan, tam quoad Eccleſiaſticos Sæculares, quàm quoad Regulares inducti fuerint aduerſus Concilij Tridentini Decretum de obſeruandis, & euitandis in celebratione Miſſarum ſeſſ.22., & contra Regulares, ſi opus fuerit, procedant ex Apoſtolica delegatione in eo decreto ipſis indulta, poſtpoſita quacumque appellatione ſuſpenſiua, ſed ſolùm reſeruata in deuolutiuo ſuper quocumque dubio,

quod

quod excitari contingeret, declaratione Congregationis pro tempore existentium S.R.E. Cardinalium memorati Concilij Interpretum. Cumque circa Missarum celebrationem in priuatis Oratorijs, necnon circa vsum Altaris gestatorij, a recol. mem. Clemente Papa XI. Prædecessore etiam nostro opportunum Decretum promulgatum fuerit die 15. Decembris anni 1703: Episcopi dent operam, vt omnia ibidem Statuta etiam in Regnis Hispaniarum seruentur, idemque Decretum in suis respectiuè Diœcesibus, vt faciliùs omnibus innotescat, publicari faciant, addita etiam prohibitione, ne in priuatis Regularium Cellis, siue Cubiculis erigatur Altare pro re Sacra ibidem facienda, & contra quoscumque contrauenientes censuris etiam Ecclesiasticis procedant, adhibita quoad Regulares auctoritate Sedis Apostolicæ in memorato Decreto ipsis delegata, remotaque quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili. Declaramus tamen, quod cum in prædicto Decreto statuatur, non licere Episcopis extra Domum propriæ habitationis in Domibus Laicis erigere Altare, ibique Sacrosanctum Missæ sacrificium celebrare, siue celebrari facere; huiusmodi prohibitio intelligenda non sit de Domibus etiam Laicis, in quibus ipsi Episcopi fortè occasione Visitationis, vel itineris hospitio excipiantur, vt nec etiam quando Episcopi in casibus a Iure permissis, vel de speciali Sedis Apostolicæ licentia absentes a Domo propriæ ordinariæ habitationis, moram idcirco faciant in aliena Domo per modum similis habitationis: his enim casibus licita ijs erit erectio Altaris ad effectum prædictæ celebrationis, non secus, ac in Domo propriæ ordinariæ habitationis.

Præcipimus quoque accuratè attendi, ac adimpleri quæcumque alia præscribuntur in eiusdem Generalis Synodi sess. 25. de Regularibus, & Monialibus. Cumque in cap. 25. amplissimè derogetur omnibus contrarijs Priuilegijs sub quibuscumque formulis verborum conceptis, ac Mare magnum appellatis, etiam in fundatione obtentis, necnon Constitutionibus, & Regulis etiam iuratis, atque etiam consuetudinibus, vel Præscriptionibus, etiam immemorabilibus; sciant omnes derogationem huiusmodi non ad ea tantùm referri, quæ in prædicto Capite continentur, sed etiam ad alia, quæ in singulis superioribus Capitibus eiusdem sessionis constituta sunt.

Ad hæc, vt recta in Iudicijs ratio seruetur, præcipimus, quod vbi in Causis Criminalibus Ordinarij Locorum in Regnis Hispaniarum processerint ex Officio, hoc est non ad vllius querelam, siue accusationem, si ab eorumdem Ordinariorum Sententijs appellatio, vel ad Sedis Apostolicæ Nuntium, vel ad Metropolitanos interposita fuerit; tunc (ne alioquin, si nullus Actoris partes gerat, delinquentes pœnam suis criminibus debitam effugiant), Procuratores Fiscales Tribunalis Nuntiaturæ Apostolicæ, & respectiuè etiam Curiæ Metropolitanæ, instantias, aliosque actus desuper necessa-

cessarios peragant, & prosequantur, vt prędictæ Ordinariorum sententiæ iustam confirmationem, & executionem obtineant. Quod si dictis Procuratoribus Fiscalibus non citatis, & inauditis, contrarias Sententias in gradu appellationis proferri contigerit; istæ prorsùs nullę sint, ac irritæ cum omnibus actis gestis, nullumque sortiri debeant effectum: quin immo præcedentes Ordinariorum sententiæ executioni mandentur, perinde ac si appellatio ab ijs interposita nullatenus fuisset.

Cęterùm cum generaliter circa appellationes, & inhibitiones satis prouisum fuerit per Constitutionem piæ mem. Innocentij Papæ IV. Prædecessoris etiam Nostri in Cap. *Romana*, ac etiam per Decreta Concilij Tridentini, itemque alia edita die 16. Octobris 1600. a Congregatione Negotijs, & Consultationibus Episcoporum, & Regularium præposita, & a præfato Clemente VIII. Prædecessore confirmata, ac denique etiam alia promulgata tempore Pontificatus similis mem. Vrbani Papæ VIII. Prędecessoris itidem Nostri, die videlicet 5. Septembris 1626., volumus, & mandamus, quod quidquid in omnibus memoratis Constitutionibus, & Decretis statuitur, diligentissimè per omnes ijs comprehensos obseruetur in Causis ad Curias Ecclesiasticas pertinentibus in Regnis Hispaniarum; quacumque consuetudine etiam immemorabili, vel quouis priuilegio, aut stylo concedendi etiam quasdam Inhibitiones nuncupatas temporarias penitùs excluso.

Quo verò ad Iudices Conseruatores, & modum, ac facultatem procedendi in Causis Ciuilibus, quæ ad eorum cognitionem pertinere possint, inuiolatè custodienda erit norma præscripta in Constitutionibus fel.rec. Innocentij IV., Alexandri IV., Bonifacij VIII., Gregorij XV., aliorumque Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum hac dè re editis, necnon in Decretis Concilij Tridentini, sub pœnis ibidem contentis, quas præsenti nostra Constitutione innouamus, & confirmamus; hoc etiam addito, vt ijdem Iudices Conseruatores, & mandatorum suorum Executores exhibere debeant Episcopis, alijsque locorum Ordinarijs litteras suæ deputationis, quorum vigore procedere intendant.

Enixè denique, & ex intimo Paterni Cordis Nostri sensu omnes e religiosissima Hispanica Natione monemus, vt memores sint teneri se exacte, firmiter, & cum effectu obseruare etiam omnia, & singula in cæteris omnibus eiusdem Tridentini Concilij Dècretis sancita. Et ne eorum executio post hac vllo modo impediatur, aut retardetur; decernimus, ac declaramus nullum pro impedienda, aut suspendenda executione Conciliarium sanctionum eiusmodi, aut Decretorum, quæ ab Ordinarijs edita fuerint pro executione pariter eorum, quæ in ipso Concilio statuta sunt, suffragari posse, ac debere contrarium Priuilegium, quod ante prædicti Concilij promulgationem a Sede Apostolica obtentum fuerit; nisi etiam post

ipsum

ipsum Concilium fuerit in forma specifica ab eadem Apostolica Sede confirmatum, vel nouiter concessum; itemque obstare non posse vllum Statutum, vel Concordiam, quæ a prædicta Apostolica Sede specialiter confirmata non sit, neque quemcumque longæuum non vsum, aut contrariam consuetudinem, vel præscriptionem etiam centenariam, vel immemorabilem, nisi forsan præfatæ consuetudinis, aut præscriptionis materia capax sit,& insuper consuetudo,aut præscriptio immemorabilis probata iam sit,& admissa a competenti Iudice per tres Sententias conformes, vel per vnam, quę in iudicatum transierit,nec demum quamcumq;appellationem, siue inhibitionem etiam temporariam; reseruato dumtaxat recursu in deuolutiuo ad memoratam Congregationem Cardinalium eiusdem Concilij Interpretum; quibus etiam tamquam Exequutoribus præsentium nostrarum litterarum, non solùm committimus, & mandamus, vt eas, ipsarumque Decreta, & Ordinationes omnes perpetuò, & inuiolabiliter obseruari faciant cum eadem potestate, quæ ijsdemCardinalibus a Sede Apostolica tributa est pro executione Decretorum memorati Concilij,sed etiam priuatiuè facultatem impertimur, quandocumq;opus fuerit,interpretandi, explicandi,ac declarandi eamdem nostram Constitutionem, omnesque, & singulas Ordinationes in ea contentas (exceptis his, quæ ad Cœremoniale Episcoporum, Rituale Romanum, & Rubricas Missalis, & Breuiarij pertinent) quatenus illis dubietas aliqua, aut difficultas emerserit; non retardata tamen interim illarum executione,adeo vt ante huiusmodi executionem nec vllus recursus ad eamdem Congregationem Cardinalium, nec vlla super quouis Dubio consultatio promoueri possit. Decretis verò, Declarationibus a prædicta Congregatione faciendis, postquam nostra, aut Romani Pontificis pro tempore existentis approbatio accesserit; statim quæcumque reclamatio, aut consultatio omnino cessare, perpetuumque silentium desuper impositum censeri debeat.

Decernentes pariter easdem præsentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissimè suffragari, & ab eis respectiuè inuiolabiliter, & inconcussè obseruari debere; sicque,& non aliter per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos,etiam Causarum Palatij Apostolici Auditores, ac eiusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, ac Sedis præfatæ Nuntios, aliosue quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quauis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & authoritate, vbique iudicari, & definiri debere; ac irritum,& inane, si secus super his a quoquam quauis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non

Non obſtantibus præmiſſis, ac quatenus opus ſit, noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula de iure quæſito non tollendo, alijſque Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Inſtitutorum, & Societatum, etiam Ieſu, & quorumuis Monaſteriorum, Conuentuum, Eccleſiarum, locorum Piorum, alijſue quibuſuis etiam Iuramento, confirmatione Apoſtolica, aut quauis firmitate alia roboratis Statutis, & Conſuetudinibus, ac præſcriptionibus quantumcumque longiſſimis, & immemorabilibus, Priuilegijs quoque, Indultis, & litteris Apoſtolicis, Ordinibus, Congregationibus, Inſtitutis, & Societatibus, etiam Ieſu, ac Monaſterijs, Conuentibus, Eccleſijs, & locis Pijs prædictis, illorumque reſpectiuè Superioribus, alijſue quibuslibet perſonis, etiam ſpecialiſſima mentione dignis, ſub quibuſcumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibuſuis etiam derogatoriarum derogatorijs, alijſque efficacioribus, & inſolitis clauſulis, irritantibuſque, & alijs Decretis, etiam motu, ſcientia, & de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine in genere, vel in ſpecie, ſeu aliàs quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, confirmatis, & innouatis. Quibus omnibus, & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & indiuidua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes mentio, ſeu quęuis alia expreſſio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſeruanda foret, illorum omnium, & ſingulorum tenores, ac ſi de verbo ad verbum exprimerentur, & insererentur, nihil penitùs omiſſo, & forma in illis tradita obſeruata, eiſdem præſentibus pro expreſſis, & inſertis habentes, illis aliàs in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſè derogamus, cęteriſque contrarijs quibuſcumque.

Volumus autem, vt earumdem præſentium literarum tranſumptis, ſeu exemplis, etiam impreſſis, manu alicuius Notarij publici ſubſcriptis, & ſigillo alicuius Perſonæ in Dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides, tam in Iudicio, quàm extra illud vbique adhibeatur, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud S. Mariam Maiorem ſub Annulo Piſcatoris die xiij. Maij 1723. Pontificatus Noſtri Anno Secundo.

F. Card. Oliuerius.

DECRETA,

Quæ innouantur in antecedentibus Apostolicis litteris Sanctissimi D. Nostri INNOCENTII PAPÆ X.II, nec sunt impressa in Bullario Romano.

DECRETVM CLEMENTIS PAPÆ VIII.

Circa Ordines a Regularibus suscipiendos.

DE Mandato Sanctissimi Domini Nostri Clementis Diuina Prouidentia Papæ VIII. tenore præsentium mandatur omnibus, & singulis quorumcumque Regularium Superioribus, vt de cætero obseruent, & obseruari faciant ea, quæ in Decreto Sacre Congregationis Concilij Tridentini continentur, cuius tenor est talis: Congregatio Concilij censuit Superiores Regulares posse suo Subdito itidem regulari, qui, præditus qualitatibus requisitis, Ordines suscipere voluerit, literas dimissorias concedere ad Episcopum tamen Diœcesanum nempe illius Monasterij, in cuius familia, ab ijs, ad quos pertinet, Regularis positus fuerit: & si Diœcesanus abfuerit, vel non esset habiturus Ordinationes, quemcumque alium Episcopum; dum tamen ab eo Episcopo, qui Ordines contulerit, examinetur quoad Doctrinam; & dum ipsi Regulares non distulerint de industria concessionem dimissoriarum in id tempus, quo Episcopus Diœcesanus, vel abfuturus, vel nullas habiturus esset Ordinationes. Verùm cum a Superioribus regularibus, Episcopo Diœcesano absente, vel Ordinationes non habente, literæ dimissoriæ dabuntur; in eis vtique huiusmodi causam absentiæ Diœcesani Episcopi, vel Ordinationum ab eo non habendarum exprimendam esse. Quod qui non fecerint, Officij, & Dignitatis, seu administrationis, ac vocis actiuæ, & passiuæ priuationem, ac alias arbitrio eiusdem Sanctissimi D. N. Papæ reseruatas pœnas incurrent. In quorum fidem &c. Datum Romæ die 15. mensis Martij 1596.

BVLLA
INNOCENTIJ XII.
Circa Confessiones.
INNOCENTIVS PAPA XII.
Ad perpetuam rei memoriam.

CVm ſicut non ſine animi noſtri dolore ex nonnullorum Ven. Fratrum Epiſcoporum Regni Portugalliæ, & aliorum timoratæ conſcientiæ Virorum delatis ad nos querelis accepimus, in Regno præfato reuixerit, ac in dies magis inualeſcat opinio per quaſdam felic. record. Pauli V., Vrbani VIII., & Clementis X. Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum Conſtitutiones, nec non plura Congregationum tunc exiſtentium S.R.E. Cardinalium Concilij Tridentini Interpretum, ac reſpectiuè negocijs, & Conſultationibus Epiſcoporum, & Regularium præpoſitorum Decreta dudum damnata, & reprobata, qua innixi plerique illarum partium priuilegia, & Indulta per literas Apoſtolicas pro Cruciata ſancta emanatas, ſeu, vt vocant, Bullam Cruciatæ cónceſſa, ita intelligenda eſſe exiſtimant, vt facultas in literis, ſeu Bulla huiuſmodi Chriſtifidelibus attributa confitendi peccata ſua cuilibet confeſſario per quemcumque Ordinarium ad confeſſiones audiendas approbato locum habeat, & habere cenſeatur, etiamſi is non fuerit Ordinarius loci in quo confeſſiones præfatas excipi contigerit; hinc eſt, quod nos ex debito Paſtoralis officij, quod humilitati noſtræ meritis licèt, & viribus longè impari commiſit diuina dignatio, animarum periculis in re tanti momenti, qualis eſt Sacramentalis confeſſio, quantum nobis ex alto conceditur, paterna charitate occurrere cupientes, nec non Conſtitutionibus, & Decretis ſupradictis inhærentes, de Ven. Fratrum noſtrorum eiuſdem S.R.E. Cardinalium, primùm quidem ſupradictis negocijs, & Conſultationibus Epiſcoporum, & Regularium præpoſitorum, ſubinde verò etiam aliorum in tota republica Chriſtiana contra hæreticam prauitatem generalium Inquiſitorum, à Sede Apoſtolica ſpecialiter deputatorum, qui opinionem præfatam ex integro examinarunt, remque totam maturè diſcuſſerunt, conſilio, ac etiam motu proprio, & ex certa ſcientia, & matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine tenore præſentium decernimus, & declaramus Bullam Cruciatæ ſanctæ nihil noui iuris induxiſſe, nullumqne priuilegium continere quoad approbationem Confeſſariorum contra formam eiuſdem Concilij Tridentini, & prædicta-

rum

rum Constitutionum Apostolicarum, adeo vt Confessarij tam Seculares, quàm Regulares quicumque illi sint in vim d. Bullę Cruciatæ a pœnitentibus ad audiendas eorum Sacramentales Confessiones electi, nullatenus confessiones huiusmodi audire valeant sine approbatione Ordinarij, & Episcopi Diœcesani loci, in quo ipsi pœnitentes degunt, & confessarios eligunt, vel ad excipiendas confessiones requirunt, nec ad hoc suffragari approbationem semel, vel pluries ab alijs Ordinarijs aliorum locorum, & Diœcesum obtentam, etiamsi pœnitentes illorum Ordinariorum, qui confessarios electos approbassent, subditi forent; confessiones autem aliter, & contra earumdem præsentium, aliarumque Apostolicarum Constitutionum formam deinceps faciendas, & excipiendas respectiuè, præter quam in casu necessitatis in mortis articulo nullas fore, irritas, & inualidas, & Confessarios ipso Iure suspensos esse, & etiam rigidè puniendos ab ipsis Ordinarijs locorum. Porrò quamcumque contrariam opinionem, tamquam falsam, temerariam, scandalosam, & in praxi perniciosam prætenso quouis contrario vsu contrariaque consuetudine etiam antiquissima minimè obstantibus, motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus harum serie damnamus, & reprobamus, contrariumque vsum, ac contrariam consuetudinem huiusmodi penitus, & omnino abrogamus, & abolemus. Ac proinde omnibus, & singulis Christifidelibus cuiuscumque statuś, gradus, conditionis, & dignitatis existant, etiam specifica, & indiuidua mentione, & expressione dignis, ne supradictam opinionem docere, tueri, aut ad praxim deducere quouis modo audeant, seu præsumant, sub pœna excommunicationis per contrafacientes ipso facto, absque alia declaratione incurrenda, a qua nemò a quoquam præter quam a nobis, seu Romanó Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo huiusmodi constitutus absolutionis beneficium obtinere valeat, interdicimus, & prohibemus. Decernentes etiam easdem præsentes litteras, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo quod in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cuiusuis status, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis existant, seu alias specifica, & indiuidua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, seu ad ea vocati, citati, & auditi, causæque propter quas præsentes emanarint, sufficienter adductæ, verificatæ, & iustificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumuis iuridica, & priuilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore Iuris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis nullo vmquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, alioue quolibet, etiam quantumuis magno, & substantiali, ac incogitato, & inexcogitabili, indiuiduamque expressionem requirente defectu notari, impugnari,

 ri,

ri, infringi, retractari, in controuersiam vocari, aut ad terminos Iuris reduci, seu aduersus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudue quodcumque iuris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato quempiam in iudicio, vel extra illud vti, seu se iuuare vllo modo posse; sed ipsas præsentes litteras, semper firmas validas & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inuiolabiliter, & inconcusse obseruari, sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatij Apostolici Auditores, ac dictæ S. R. E. Cardinales etiam de latere Legatos, & Sedis prælatæ Nuntios, ac memoratæ Cruciatæ Sanctæ Commissarios, aliosue quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quauis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, iudicari, & definiri debere, ac irritum, & inane si secus super his a quoquam quauis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus præmissis, ac Apostolicis, & in vniuersalibus, Prouincialibusque, & Synodalibus Concilijs editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quorumuis Ordinum Congregationum, Societatum, & Institutorum, alijsue quibusuis etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quauis firmitate alia roboratis Statutis, & Consuetudinibus, Priuilegijs quoque, Indultis, & Litteris Apostolicis, eisdem Ordinibus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, illorumque Superioribus, & Personis, ac alijs quibusuis sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusuis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis irritantibus, & alijs decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, seu ad quarumcumque Personarum, etiam quauis Ecclesiastica, vel mundana dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu aliàs quomodolibet in genere, vel in specie, etiam consistorialiter concessis; ac pluries, & quantiscumque vicibus, confirmatis, approbatis, & innouatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & indiuidua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quæuis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc seruanda foret, tenores huiusmodi, acsi de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita obseruata exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis aliàs in

suo

suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque. Cæterum vt eædem præsentes literæ omnibus faciliùs innotescant, nec quisquam illarum ignorantiam valeat allegare; volumus, & Apostolica authoritate decernimus, vt illæ ad valuas Basilicæ Principis Apostolorum, & Cancellariæ Apostolicæ, necnon Curiæ generalis in Monte Citatorio, ac in acie Campi Floræ de Vrbe per aliquem ex Cursoribus nostris, vt moris est, publicentur, illarumque exempla ibidem affixa relinquantur, itaut sic publicatæ omnes, & singulos, quos concernunt perinde afficiant, acsi vnicuique illorum personaliter notificatæ, & intimatæ fuissent: vtque ipsarum præsentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicuius Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides, tam in iudicio, quàm extra illud vbique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Maiorem sub annulo Piscatoris die XIX. Aprilis M.DCC. Pontificatus nostri Anno nono.

I. F. Cardinalis Albanus.

DECRETVM

CLEMENTIS XI.

Circa celebrationem in Oratorijs priuatis emanatum 15. Decembris 1703.

NOnnulli Episcopi, & complures Regulares sub prætextu priuilegiorum, ea sibi licere putant, quæ prohibita sunt; siquidem Episcopi etiam in aliena Diœcesi extra domum propriæ habitationis in priuatis Laicorum Domibus erigi faciunt altare, ibique per vnum, aut plures è suis Cappellanis viuificam Christi hostiam immolari; Regulares verò in quibusdam Magnatum, seu aliarum Nobilium personarum priuatis Oratorijs, quæ certis quandoque ex causis a Sede Apostolica concedi solent, celebrare audent, vel plures Missas, quàm in iis sit indultum, vel absque præsentia personarum quarum contemplatione gratiosa concessio emanauit, vel extra debitas horas, & post meridiem, vel illis etiam diebus, quibus per Constitutiones Diœcesanas, aut etiam decreta S. Congregationis Concilii celebrari prohibentur, aut quæ in ipsis indultis Apostolicis excipiuntur, quo minùs in illis celebrari possint, aut etiam Altari portatili vti non verentur in sanctarum sanctionum contemptum, ac S. Sacrificii irreuerentiam. Quamobrem ad abusus huiusmodi eliminandos,

dos, & ad instaurandam venerationem, tremendo Mysterio debitam, Sanctissimus Dominus Noster ex vnanimi voto S.R.E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, inhærendo declarationibus aliàs hac de re editis, expresè declarat: Episcopis, & his maioribus Prælatis, etiamsi Cardinalatus dignitate fulgentibus, neque sub prætextu priuilegii clausi in corpore Iuris, neque alio quoque titulo, nullo modo licere extra domum propriç habitationis in domibus laicis, etiam in propria Diœcesi, quod fortiùs intelligitur in aliena, etiamsi Diœcesani consensus adhiberetur, erigere Altare, ibique Sacrosanctum Missæ Sacrificium celebrare, siue celebrari facere. Ac pari modo in Oratoriis priuatis, quæ per Sanctam Sedem concessa fuerint, non licere regularibus cuiusvis Ordinis, aut Instituti, seu Congregationis, etiam Societatis Iesu, aut etiam cuiuscumque Ordinis Militaris, etiam S. Ioannis Hierosolymitani, aut aliis quibuscumque Sacerdotibus, etiamsi essent Episcopi, in iis celebrare in diebus Paschatis, Pentecostes, Natiuitatis Christi Domini, aliisque anni festis solemnioribus, ac diebus in indulto exceptis: in reliquis verò diebus prædictis regularibus, & Sacerdotibus quibuscumque, etiam Episcopis, in præfatis Oratoriis celebrare non licere, vbi etiam vnica Missa, quæ in Indulto conceditur, fuerit celebrata; super quo celebraturus teneatur diligenter inquirere, & de eo se optimè informare; atque illa etiam in casibus præmissis celebrari nequeat post meridiem: demandando vlteriùs, & declarando in omnibus huiusmodi casibus personas quascumque dictas Missas audientes, nullatenus præcepto Ecclesiæ satisfacere. Quo verò ad Altare portatile, iterum inhærendo declarationibus supradictis, censuit licentias, seu priuilegia concessa nonnullis Regularibus in cap. in his de priu. per aliquos Summos Pontifices alijs Regularibus communicata, vtendo dicto Altari portatili, in eoque celebrandi absque Ordinariorum licentia in locis, in quibus degunt, omninò reuocata esse per idem Concilium (Tridentinum) atque idcirco eosdem Regulares prohibendos, ne illis vtantur, ac mandandum, prout præsentis tenore mandat Episcopis, alijsque Ordinarijs locorum, vt contra quoscumque contrauenientes quamuis Regulares, procedant etiam tamquam Sedis Apostolicæ delegati ad pœnas præscriptas per idem Sac. Concilium in dicto decreto sess. 22. cap. vnico vsque ad censuras latæ sententiæ, tributa etiam ijsdem facultate per hoc decretum, ita procedendi, perinde ac si per Sanctam Sedem specialiter concessa fuisset: & ita Sanctitas Sua declarat, & seruari mandat &c.

DE-

DECRETVM

CLEMENTIS PAPÆ VIII.

Circa Appellationes, & Inhibitiones:

AD tollendas ambiguitates, & controuerſias Iuriſdictionales, quæ inter appellationem, & prioris inſtantiæ Iudices, non ſine Partium diſpendio, curſuſque iuſtitiæ impedimento, & ſæpe cum ſcandalo oriuntur, Sacra Congregatio Cauſis Epiſcoporum præpoſita, facta priùs relatione S. D. N. Clementi Papæ VIII., ac de Sanctitatis Suæ mandato viuæ vocis oraculo deſuper habito, in hunc qui ſequitur modum ab omnibus, ad quos ſpectat, in poſterum fieri, ac ſeruari debere mandauit, & mandat.

I. Metropolitani, Archiepiſcopi, Primates, aut Patriarchæ in Suffraganeos, eorumue Subditos non iudicent, niſi in caſibus a Jure expreſſis.

II. Item nec alij Superiores, etiam Nuntij, vel Legati de latere ſpecificam facultatem maiorem non habentes, Cauſas in Curijs Ordinariorum, vel aliorum inferiorum Iudicum pendentes ad ſe aduocent, niſi per viam legitimæ appellationis ad ipſorum Tribunalia deferantur; tuncque appellantes ab inferiorum iuriſdictionibus quoad alias Cauſas eximere non poſſint.

III. Appellationes numquam recipiantur niſi per publica documenta, quæ realiter exhibeantur, priùs conſtiterit appellationem à ſententia definitiua, vel habente vim definitiuæ, aut a grauamine, quod per definitiuam ſententiam reparari non poſſit, in caſibus à iure non prohibitis per legitimam Perſonam, & intra debita tempora fuiſſe interpoſitam, ac proſequutam.

IV. Nec, dum cauſa coram inferioribus Iudicibus pendet, ante definitiuam ſententiam, vel vim definitiuæ habentem, de grauamine illato Superiores cognoſcere valeant, licèt citrà præiudicium curſus Cauſarum ſe id facere conteſtentur; nec ad hunc effectum liceat eis inhibere, aut ſimpliciter mandare, vt ipſis copia proceſſus tranſmittatur, etiam expenſis appellantis.

V. Inhibitiones poſt appellationem, ſicut præmittitur, receptam non concedantur niſi cum inſcriptione tenoris ſententiæ, aut decreti definitiui, aut vim definitiuæ habentis, vel damnum per definitiuam irreparabile continentis; aliàs inhibitiones, & proceſſus, & inde ſequuta quæcumque ſint ipſo Iure nulla, eiſque impunè non parere liceat.

VI. Si Appellans aſſerat ſententiæ, aut appellationis exemplum culpa Judicis a quo, vel Actuarij habere non poſſe, non ideo recipienda erit appellatio, aut aliqua inhibitio concedeada; ſed eis

tan-

tantùm, ad quos pertinet, iniungi poterit, vt soluta cóndigna mercede actorum, exemplum authenticum appellanti intra breuem aliquem competentem terminum tradatur. Caueat tamen Iudex a quo, ne si verè appellatum fuerit in casu appellabili, interim aliquid in præiudicium appellantis attentet; & si per actum publicum, aut per Testium depositionem constiterit acta denegari appellanti, tunc mandato tradendi acta possit Iudex appellationis adijcere, ne interim aliquid noui contra appellantem attentetur.

VII. Ab Exequutione Decretorum Sac. Concilij Tridentini, aut Visitationis Apostolicæ appellationes a Metropolitanis non recipiantur, nec si Episcopi virtute eiusdem Sacri Concilij procedunt, vti Sedis Apostolicæ Delegati in Causis, quæ sub eorum Iurisdictione Ordinaria non comprehenduntur; salua tamen in hoc casu Legatorum, & Nuntiorum Apostolicorum authoritate.

VIII. In Causis verò Visitationis Ordinariorum, aut correctionis morum quoad effectum deuolutiuum tantùm admittantur, nisi de grauamine per definitiuam irreparabili agatur, vel cum Visitator citata Parte, & adhibita Causæ cognitione iudicialiter procedit; tunc enim appellationi locus erit, etiam quoad effectum suspensiuum.

IX. Cum a grauamine, quod per definitiuam reparari nequit, vt indebitæ carcerationis, vel torturæ, aut excommunicationis etiam comminatæ, appellatur; nonnisi visis actis, ex quibus euidenter appareat de grauamine, appellatio admittatur, aut inhibitio, vel prouisio aliqua concedatur.

X. Causa appellationis pendente, appellans in eodem, quo reperitur carcere, permanebit, quoad Iudex, ad quem appellatus est, visis actis, & Causa cognita, aliter decreuerit: & tunc si a Iudicis ad quem decreto vim definitiuæ habente fuerit appellatum, nihil mandare, aut pro sui decreti exequutione attentare poterit, donec per Iudicem Superiorem aliud fuerit ordinatum.

XI. Acta originalia processus primæ Instantiæ ad Iudicem appellationis Notarius mittere non cogatur, nisi probabilis aliqua falsitatis Causa, & suspicio incidat, quæ iudicialiter obijciatur; & tunc terminata causa, remittenda sunt ad Ordinarium, vt in suo archiuio conseruentur.

XII. Censura Ecclesiastica in appellantem prolata, relaxari, aut nulla declarari per Iudicem appellationis non possit, nisi auditis Partibus, & Causa cognita; tuncque si constiterit eam iustam esse, ad Iudicem, qui excommunicauit, appellans remittendus est, vt ab ipso iuxta S. Canones beneficium absolutionis, si humiliter petierit, debitamque emendationem præstiterit, obtineat: si verò iniustam esse clarè apparet, superior absolutionem impendat; si dubitetur, honestius est vt ad excommunicatorem intra breuem aliquem competentem terminum eidem præfigendum absoluendus

re-

remittatur; licèt etiam superior hoc casu idipsum per se præstare uire possit.

XIII. Absolutio ad cautelam nonnisi parte citata, & visis actis, cum dubitatur de nullitate excommunicationis ab homine prolatæ, vel à Iure si occurrat dubium facti, vel probabile dubium iuris, concedenda erit; tuncque ad tempus breue cum reincidentia, & præstita per excommunicatum cautione de stando iuri, & parendo mandatis Ecclesiæ tantùm: & si iuxta formam à Iure præscriptam apparebit, quem ob manifestam offensam excommunicatum fuisse debitam etiam satisfactionem præstare, & si ob contumaciam manifestam, expensas pariter satisfacere, & cauere de iudicio, sisti coram excommunicatore quis tenebitur, priusquam ad cautelam absoluatur.

XIV. A sententia etiam definitiua contra verum contumacem prolata appellatio non recipiatur, nec inhibitio, aut alia quæuis prouisio, quamdiù appellans in huiusmodi vera contumacia persiterit, concedatur. Romæ in Sacra Congregatione die 16. Octobris 1600.

DECRETVM

VRBANI PAPÆ VIII.

Circa eamdem materiam appellationum, & inhibitionum.

DEclaratio Sacræ Congregationis Cardinalium, & Prælatorum a san. mem. Vrbano VIII. aliàs deputatæ, & a Sanctissimo D. N. Innocentio X. renouatæ super appellationibus, & inhibitionibus Tribunalis Auditoris Cameræ, & aliorum Tribunalium Curiæ Romanæ, in præiudicium Nuntiorum, Episcoporum, ac Superiorum Regularium, tenoris infrascripti, videlicet. Dubitatum fuit, an in Tribunali Auditoris Cameræ Romanæ possint concedi monitiones, seu Monitoria cum absolutione etiam cum reincidentia, vel ad cautelam excommunicatis per Episcopos, & alios Ordinarios ex Causa violatæ iurisdictionis, immunitatis, vel libertatis Ecclesiasticæ appellantibus, vel aliàs recurrentibus ad supradicta Tribunalia. Secundò, an in Causis, quæ agitantur in supradictis Tribunalibus Curiæ Romanæ, possit recursus haberi ad Sac. Congregationem super Immunitate, & controuersijs Iurisdictionalibus pro resolutione, vel declaratione an sit, vel non sit commissa violatio iurisdictionis, immunitatis, vel libertatis Ecclesiasticæ, & an sit locus reintegrationi huiusmodi violationis, & interim debeant dicta Tribunalia supersedere vsque ad resolutionem, seu declaratio-

tionem eiusdem Sac. Congregationis, illamque sequi, & exequi. Die 4. & 11. Augusti 1626. Dubijs supradictis cum interuentu omnium Illustrissimorum DD. Cardinalium, & Reuerendissimorum Prælatorum deputatorum maturè discussis, ac rationibus hinc inde deductis diligenter ponderatis, vnanimi consensu censuit, quoad primum, Tribunal Auditoris Cameræ, necnon alia Tribunalia supradicta non posse huiusmodi absolutiones concedere etiam cum reincidentia, vel ad cautelam. Quo verò ad secundum, vt supra, recurrere, & interim supradicta Tribunalia expectare debere resolutionem, seu declarationem, & illam omnino sequi, & exequi. Quibus quidem decretis eidem Sanctissimo die 5. Septembris eiusdem anni 1626. plenè relatis vnà cum rationibus, & auctoritatibus, Sua Sanctitas ea approbauit, & confirmauit, illaque omnia exequi iussit; & ad hunc effectum notificata fuerunt. Et subinde, cum de supradictis dubijs iterum actum esset in Congregatione habita die 27. Aprilis 1650. nemine dissentiente resolutum fuit, Auditorem Cameræ debere decreta, vt supra, edita omnino obseruare, ac præcipere, vt à suis Ministris, & Officialibus exactè obseruentur.